

Hồi 16

Thất Quái Nhập Huyền Cung



Ắc mặt Vô Lý công chủ lộ vẻ hoài nghi nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói:

-Vào đây ban đêm hay ban ngày đó là việc khác. Ở đây người ta chỉ nghi ngờ về lai lịch của các hạ mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp không hiểu họ nghi ngờ chàng những gì liền nói:

-Tại hạ rời khỏi Phi Lai Sơn Trang để đi tìm phụ thân. Cũng bởi hai chữ lai lịch ấy mới lặn lội vào đây trong đêm hôm tăm tối như thế này. Hơn nữa sự đường đột của tôi là do lời mời của công chủ kia mà ?

Vô Lý công chủ trầm giọng nói:

-Tôi không muốn nói nhiều lời với người vô ích. Tôi chỉ muốn biết dấu hiệu người đeo trước ngực đó là gì ?

Nàng vừa nói vừa sa sầm nét mặt và bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt chàng với vẻ mặt thù nghịch. Nếu chàng đáp không xuôi thì nàng ra tay lập tức.

Cừu Thiên Hiệp cuối xuống nhìn trên ngực chàng, trừ miếng ngũ sắc tường vân mà chàng nhặt được trong sơn thần miếu ấy không có gì nữa cả.

Chàng hỏi:

-Công chủ thắc mắc về cái tường vân này sao ?

Nàng vương đôi mày liễu lên nói:

-Cái đó chính là dấu hiệu của Thể Vân Bang ở Phục Ngưu Sơn chớ còn gì nữa ? Người vào Thể Vân Bang lúc nào vậy ?

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu tại sao họ lại có thái độ với chàng như vậy. Chàng cười xòa một hơi rồi nói:

-Thì ra là như vậy. Thật là một sự lầm lẫn quá lớn. Vật này tại hạ lượm được trong sơn thần miếu, trên đường đi đến đây và cũng cách đây không xa lắm. Tại hạ thấy nó đẹp nên mới gắn vào áo chơi cho vui, chẳng ngờ sinh ra chuyện lời thôi quá nhỉ.

Vô Lý công chủ nghe chàng nói liền nghiêm sắc mặt hỏi:

-Thật thế sao ?

Chàng mỉm cười rồi gỡ cái dấu hiệu ấy ném xuống đất và dùng chân đạp lên nói:

-Tại hạ đối làm gì ? Tại hạ không ngờ vì vật này mà phát sinh ra việc lầm lẫn như vậy.

Vô Lý công chủ đỏ mặt lên và nói:

-Tôi muốn hỏi người có phải thật tình nhặt được trong sơn thần miếu không ?

Chàng gật đầu:

-Quả thật là như vậy !

Nàng sững sốt rồi quay lại nói với Huê tứ nương:

-Những người canh gác của chúng mình đều vô dụng cả sao ? Đêm nay có rất nhiều địch nhân xâm nhập vào đây, các người hãy coi chừng đấy.

Dứt lời, nàng quay lại nói với Cừ Thiên Hiệp:

-May mắn quá, hôm nay có kẻ thù của chúng tôi đến để thiếu hiệp được mục kích thật còn gì thú vị cho bằng ? Thôi, xin mời thiếu hiệp vào cung dùng trà.

Cừ Thiên Hiệp nói:

-Khi tại hạ vào đây có thấy hai người bị điểm tử huyết và bốn hắc hán tử ra cản đường, nhưng họ lại gọi tại hạ bằng đà chủ và cung kính nhường đường cho tại hạ vào.

Nghe chàng nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

-Thiếu hiệp ở trong sơn thần miếu có thấy điều gì khác nữa không ?

Chàng suy nghĩ một lát rồi đáp:

-Trừ ra trên bảy đồng gạch có dấu người mới ngồi qua, thì không thấy gì nữa cả.

Vẻ mặt nàng bỗng lạnh lại rồi cười khúc khích nói:

-Ồ ! Thế thì tam tinh tứ tỷ đều đến cả rồi, không thiếu sót một ai.

Chàng không rõ tam tinh tứ tỷ là nhân vật như thế nào song nghe nói thế lòng chàng cũng cảm thấy khẩn trương bèn nói:

-Xin hỏi công chủ, tam tinh tứ tỷ là nhân vật ra thế nào ?

Nàng mỉm cười nói:

-Chúng là những bọn ma đầu võ công của chúng cũng được tam chiêu nhị thức, kể cũng là hạng nhất đẳng cao thủ trên hắc đạo. Bảy nhân vật này là những nhân vật cừ khôi nhất của Thể Vân Bang liệt vào hạng độc thủ nhất trên giang hồ đấy.

Lâu nay chàng ghét cay ghét đắng bọn tà đạo nên nghe nàng nói, lòng nghĩa hiệp bỗng sôi lên. Chàng nói lớn:

-Nếu thế thì công chủ cho phép tôi ra tay với !

Nàng mỉm cười rồi chấp tay thi lễ nói:

-Thiếu hiệp có lòng tốt tôi xin đa tạ. Vô Khư Cung chúng tôi tuy không có tuyệt học kinh người, song đối với hạng chuột lắt ấy cũng không dám phiền đến thiếu hiệp.

Dứt lời, nàng quay lại gọi hai hán tử căn dặn:

-Các người phải đãi hầu Cừu thiếu hiệp trong trung cung cho tử tế và đem người vào thư phòng an nghỉ nhé.

Beng ! Beng ! Beng !

Bỗng nhiên ba tiếng phèn la từ hướng tây vang lên xét tan bầu không khí im lặng của đêm khuya. Tức thì một thiếu niên tráng sĩ từ hướng tây phi thân đến cử đầu trước mặt Vô Lý công chủ tâu:

-Xin kính trình công chủ ! Về phía tây có cừu địch xâm nhập.

-Kẻ nào ?

-Thưa võ lâm của Bạch Long hội.

Nàng cười ha hả nói:

-Hãy dẫn chúng vào trong Mai Trận đi.

Thiếu niên tráng sĩ vội ứng dạ một tiếng rồi bỏ đi.

Beng ! Beng ! Beng !

Bỗng tiếng phèn la từ phía đông vang lên. Huê tứ nương cả kinh nói:

-Ồ ! Phía đông có cừu địch xâm nhập nữa rồi.

Vô Lý công chủ phát tay ra hiệu và nói:

-Huê tứ nương ! Hãy tuyển vài mươi tráng sĩ dẫn xuống phía đông phối hợp cùng Đinh Đại Hưng dụ địch vào trong Trúc Trận rồi lát nữa ta sẽ đến trị chúng.

Huê tứ nương ứng dạ nhưng còn lưỡng lự chưa chịu đi đôi mắt bà dăm dăm nhìn cây cuốc xới hoa trong tay Cừu Thiên Hiệp.

Cây cuốc này cán vàng lưỡi bạc không chỉ dùng để xới hoa thôi, mà còn là vũ khí của bà ta, bởi thế bà cần phải đòi lại để thi hành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ Cừu Thiên Hiệp là thượng khách của công chủ, nên bà ta không dám đòi lại chỉ đứng nhìn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay, chàng cầm cây cuốc đưa hai tay nâng ngang mày và nói:

-Cừu Thiên Hiệp cảm thấy đắc tội với tứ nương đấy !

Huê tứ nương hỏ thẹn, mặt bà đỏ rực lên đưa tay ra lấy cây cuốc rồi không nói gì cả chỉ bắn mình ra ngoài mấy trượng. Mấy chục hán tử tay cầm ống đồng đều chạy theo sau bà.

Bỗng một tiếng rống vang rền tiếp theo là tiếng hú dài ghê rợn Vô Lý công chủ hừ một tiếng rồi nói:

-Tam tinh, tứ tỷ đến rồi. Thiếu hiệp có thích xem thì hãy đứng đây chứng kiến, tôi sẽ trình trị chúng, nếu có điều gì sơ xuất xin chỉ giáo cho.

Trước sự bao vây của cừu địch, thế mà nàng vẫn vui vẻ nói đùa một cách tự nhiên, khiến cho Cừu Thiên Hiệp khâm phục vô cùng.

Chàng đang định nói thêm vài câu nữa nhưng còn chưa nói ra thì bỗng xuất hiện bảy lão già hung thần ác sát. Họ bay đến quá bất ngờ, chứng tỏ thuật khinh công của họ không phải tầm thường. Ai nấy đều có một gương mặt khác thường, kẻ mặt cú người mặt chuột trông thật ghê tởm. Họ dừng chân lại chỉ còn cách chàng hai trượng thôi.

Trước tình hình ấy Vô Lý công chủ vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra. Nàng quay qua phía Cừu Thiên Hiệp nói:

-Ba người mặc áo đà đứng trước đó tức là Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hoá, Phi Đô Lưu Tinh Linh Hồ Mộc và Điền Khách Tinh Thường Đạo. Người ta gọi là tam tinh đấy !

Bảy lão già đồng thanh cười gằn một tiếng rồi người đứng trước là Hình Thiên Hóa bỗng hét lên một tiếng quát tai như tiếng thanh la vậy.

Lão trối giọng rền rền nói:

-Con bé kia ! Hãy vào kêu Yên Cư là mẹ mi ra đây tiếp chuyện với chúng ông đây.

Vô Lý công chủ tức giận nhưng không thềm đếm xỉa gì lời nói của Hình Thiên Hóa. Nàng vẫn tiếp tục nói với Cừu Thiên Hiệp:

-Còn bốn người đứng sau kia tức là tứ tỷ: Bạch Nhật tỷ Đặng Thiếu Quế, Quả Giới tỷ Tan Tử Tu, Thủy Lão tỷ Phương Đại Nguyên và Phi Thiên Thần tỷ Thịnh Bách Thân. Bọn này toàn là bọn mặt chuột cả, thiếu hiệp hãy nhìn kỹ xem tức cười lắm.

Thấy nàng vẫn làm lơ, Bạch Nhật tỷ Đặng Thiếu Quế lướt tới cười rúc rích nói:

-Nhất Đại Yên Cư đã trốn rồi hả ? Đêm nay trốn không khỏi chúng ta đâu. Hãy chường mặt ra đây đặng chúng ta xé xác.

Cừu Thiên Hiệp thấy họ quá kiêu hãnh ăn nói thô lỗ chàng toan vận công lực lên hai cánh tay toan lướt tới, nhưng Vô Lý công chủ lại đưa chưởng ra chặn chàng lại và từ từ nói:

-Lâu nay chúng múa cậy vườn hoang tự xưng là phục ngựa sơn thất lão hà hiệp không kể gì cả. Để tôi biến cho nó thành bảy con bò thui cho mà xem. Xin thiếu hiệp hãy đứng xem chơi đừng ra tay nhọc sức.

Nói đến đây bỗng nàng liếc nhìn bảy tên ma đao cười ngặt nghẽo.

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc cả giận, tay mặt rút lưu tinh chùy, tay trái lấy dây xích sắt ra đánh téo với nhau văng lửa, ra vẻ hăm dọa và hét lớn:

-Con tiện tỳ kia ! Mi muốn chết hả.

Vô Lý công chủ vươn mày gần giọng nói:

-Bò già ! Mi ăn nhằm cỏ rồi, coi chừng đắng miệng đấy.

Thường Đạo liền trợn mắt ốc nhồi hừ lên một tiếng như hổ gặp mồi, rồi rút cây chiêu hồn phan dài bảy thước ra giơ lên cao rồi rống lớn:

-Mi dám vô lễ với chúng ông sao ? Hãy coi chúng ta xuống tay đây.

Dứt lời lão thè lưỡi liếm tròn đôi môi. Chiếc lưỡi của lão to như bàn tay trông rất dễ sợ. Có lẽ cũng vì chiếc lưỡi quá to mà lão nói giọng lục cục thật khó nghe.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

-Chúng bay có nói thì tự nghe lấy, vì giống bò ăn cỏ rống lên như thế thì ai mà nghe được ?

Hình Thiên Hóa liền vung kiếm hét lên nhảy tới đánh ra một chiêu và nói:

-Con tiện tỳ ! Hãy coi kiếm đây !

Vô Lý công chủ còn chưa hành động, Cừu Thiên Hiệp đã lướt tới hét:

-Hãy dừng tay !

Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa sững một cái, đưa ngang cây kiếm thâu thế lại trở vào mặt chàng nói:

-Mi là ai ?

Chàng co hai cánh tay lại hét:

-Cừu Thiên Hiệp !

-Ha ha ha ...

Quá Thiên tinh cười lên một hồi dài như chuông rung rồi gật đầu nói:

-Chúng ta mãi đi tìm mi nhưng chưa ra, hôm nay bỗng mi lại đem mạng nạp cho chúng ta thì còn gì sung sướng cho bằng ? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng vì mi đấy !

Chàng cau mày:

-Sao lại vì ta mà đến đây ?

Quá Thiên tinh Hình Thiên Hóa trợn đôi mắt ốc nhồi lên nói:

-Cừu Thiên Hiệp ! Mi chớ vì sắc đẹp mà xiêu hồn lạc phách. Chỉ cần mi trao thiết thư ra đây. Chúng ta hứa sẽ trao cho mi nhiều cô còn đẹp gấp mấy Vô Lý công chủ nữa là khác, tha hồ mà phỉ tình trăng gió.

Cừu Thiên Hiệp mặt đỏ phừng phừng, nghiêng răng ken két, Vô Lý công chủ cũng phừng sắc giận.

Cả hai đều nhảy tới đánh tạt về phía Quá Thiên Tinh. Hai luồng kinh phong này đã cuốn tới quá mạnh, cát bụi bay mịt trời, đến không còn thấy đối phương đâu nữa.

Một người có sức nội công phi thường, một người lại có tuyệt học của Vô Khư lại đang lúc quá tức giận mà hợp lực lại thì luồng chưởng lực có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Người ta chỉ nghe Quá Thiên Tinh rú lên một tiếng rồi văng bồng lên cao hơn bảy thước rồi rớt bịch xuống đất nằm im không nhúc nhích.

Linh Hồ Mộc và Thường Đạo thấy thế vội chạy tới đỡ Quá Thiên tinh lên. Tứ tỳ cũng từ đằng sau nhảy tới rống lên dữ dội và vùng binh khí đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp còn chưa nguôi giận, chàng cong đôi cánh tay lên và nói:

-Chúng bây hãy đến cả đây để ta giết luôn một thể.

Vừa nói chàng vừa lướt nhanh tới, nhưng Vô Lý công chủ lại càng lạnh lẽo hơn, nàng đã nhảy tới trước và múa đôi tay áo lên. Hai luồng kinh lực từ trong tay áo phát ra ồ ồ.

Nàng kêu nói:

-Cừu Thiên Hiệp ! Hãy tránh ra, để tôi cho chúng nó lên đường cho sớm.

Thân mình của nàng lúc bấy giờ bay chập chờn như một con bướm bướm. Chiêu thức nàng đánh ra quá tinh diệu và lạnh lẽo vô song.

Bên kia Bạch Nhật Tý lao mình tới trước đánh ra một chiêu Quỷ tỉnh điểm nguyên.

Vô Lý công chủ cười the thé nói:

-Hay lắm ! Hay lắm !

Nàng vùng tròn cánh tay một vòng. Bỗng trong tay áo nàng phát ra một luồng khói màu vàng vẽ thành một vòng trong không khí. Tức thì cây phán quan bút trong tay Bạch Nhật Tý bị chấn văng ra ngoài một trượng.

Than ôi ! Chiêu thức chưa thành thì binh khí đã rời khỏi tay nên lão hoảng hốt cầm đầu chạy thoát.

-Chạy đi đâu !

Vô Lý công chủ quát lên một tiếng rồi hay rượt theo như bóng theo hình và tát vào ót lão một chưởng.

-Ồa !

Bạch Nhật Tý ngã quỵ xuống máu phun ra từng vòi và giấy đành dạt.

Thấy thế, tam lão tỷ kia đồng thanh quát lớn:

-Con tiện tỳ kia to gan thật !

Vô Lý công chủ không nói năng gì cả, nàng vung tay áo một vòng.

Ồ !Ồ !Ồ ! ...

Luồng sát khí phóng ra dữ dội khiến tam tỷ nhảy ra hơn một trượng. Bạch Nhật Tỷ vùng đứng dậy toan nhảy tới để cứu đồng bạn. Thì bỗng “Bùng” lên một tiếng lão lại bị văng ra ngoài hai trượng. Bị quả đấm thứ hai này, lão chỉ nằm thim thíp trên vũng máu không ngồi dậy được nữa.

Vô Lý công chủ ra tay đã thương Bạch Nhật Tỷ nàng cũng đã bớt giận thâu tay áo lại đứng giữa trận nói lớn:

-Chúng bây đã chịu phục ta chưa ? Nếu chưa phục thì cứ thử lại xem nào.

Cừu Thiên Hiệp lúc này giờ đứng xem, chàng không ngờ Vô Lý công chủ tuổi nhỏ như vậy mà có võ công kinh người quá. Lúc trước chàng đã gặp nàng trong khu rừng tại Quyên Châu, chàng đã cho công lực nàng khá lắm. Đến hôm nay chàng mới thấy tường tận, chàng không hiểu nàng luyện tập bằng cách nào lại ghê tởm đến thế.

Nghĩ đến đây lòng háo thắng của chàng lại sôi lên, chàng muốn tìm cơ hội để biểu diễn một thủ pháp tuyệt nghệ để cho mẹ con nàng khỏi xem thường chàng.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới trước khế nói:

-Công chủ hãy nghĩ một lát, để tôi thay thế cho.

Dứt lời, chàng không đợi nàng trả lời bèn vung đôi chân lên một luồng tìm lực rồi vạch thử ra một chiêu trong không khí sức gió phát ra ồ ồ.

Chàng nhìn qua phía tam tỷ nói:

-Nếu các người có lòng tìm ta thì có tài năng bao nhiêu cứ việc thi thố ra hết đi. Ta sẵn sàng đảm đương tất cả.

Lúc bấy giờ bọn tam tinh tứ tỷ đã thua tiếp hai lần nên thối chí ai nấy đều lạnh mình đưa mắt nhìn nhau tấn thối lưỡng nan họ không biết trả lời sao cả.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói:

-Lúc đầu, các người quá phách, thế mà mới đánh vài chiêu đã tán đờm kinh tâm co đầu rút cổ. Với thái độ đầu cọp đuôi rắn đó đâu có phải là anh hùng ?

Lệnh Hồ Mộc nhắm thế đánh không lại mà tánh tình của lão lại điểm xảo vô cùng. Lão bèn vung lưu tinh chùy lên ra oai thần vô rồi nói lớn:

-Cừu Thiên Hiệp ! Quả thật chúng ta muốn tìm mi đấy, nhưng lại gặp mi không phải nơi cũng không phải lúc nên chúng ta không tiện ra tay đó thôi.

Nội dung lời nói của lão quái, quả nhiên là muốn tìm cơ xuống đài.

Cửu Thiên Hiệp là kẻ thật thà ngay thẳng, chàng đâu biết được cái điểm xảo của họ.

Chàng liền nói:

-Các người muốn gặp ta vào lúc nào và nơi nào ? Hãy nói đi ! Ta, Cửu Thiên Hiệp sẵn sàng đối phó, nếu ta lẩn tránh thì không phải là hạng tu mi nam tử vậy.

Linh Hồ Mộc nghe chàng nói mừng thầm, lão hả cái miệng hỏa lò cười hô hố vài tiếng rồi nói:

- Nếu có gan thì chúng mình hãy gặp nhau tại Thử Vân Bang Trường An, có được không ?

Cửu Thiên Hiệp nghe lão nói không ngần ngại gì cả. Chàng đáp gọn:

-Ta sẽ đến !

Vô Lý công chủ thừa hiểu tánh tình xảo quyết của Linh Hồ Mộc. Nàng liền nói lớn:

-Linh Hồ Mộc ! Mi tính rất hay. Chắc là muốn tìm cách bỏ đi cho xong chuyện chứ gì ?

Bị nàng chỉ trích, lão đỏ mặt lên hỏi vặn:

-Mi nói thế nghĩa là gì ?

Nàng hừ một tiếng và nói:

-Chung Nam Sơn không phải là nơi dễ vào và cũng không phải là nơi dễ ra, vì ở đây không phải là trạm nghỉ chân cho các người muốn đến và đi lúc nào cũng được.

Thủy Lão tỷ liền bước tới ưỡn ngực ra hét lớn:

-Mi muốn gì ?

Nàng vươn tay áo lên và nói lớn:

-Phải ở lại hết cho ta.

Thủy Lão tỷ cả giận, lướt tới, thân hình lão thấp bé trông như cái vụn lẳng tròn. Lão múa cặp cự tử đao tỏa ra một khoảng hào quang sáng lóa rồi nói lên một giọng như quỷ ré:

-Con tiện tỳ này nói năng quá sức. Dãy núi Chung Nam này mi mua lúc nào mà chúng ta không hay biết ?

Cửu Thiên Hiệp liền bước tới khỏa tay nói:

-Dừng tay ! Nếu người đã muốn rút lui thì cũng nên tha cho các người đêm nay và ta sẽ gặp các người tại Trường An thành đúng theo nguyện vọng của các người vậy.

Linh Hồ Mộc rất mong ước được như vậy song lão cũng làm bộ nói:

-Phương huynh ! Chương trình chúng ta đã vạch xong vậy thì phải đi gấp.

Nhưng Vô Lý công chủ đâu chịu bỏ qua ? Nàng lướt một cái sệt thì đã chặn ngang trước mặt bọn quần ma hắc đạo rồi.

Nàng phát tay áo qua và hét lớn:

-Ai cho phép chúng bây ra đi dễ dàng như vậy ?

Linh Hồ Mộc nghe cười mơn vãi tiếng nhưng không nói với nàng mà quay lại nói với Cửu Thiên Hiệp:

-Mi đã to gan chịu hứa hẹn gặp chúng ta tại Trường An, sao mi lại còn thúc đẩy nó chặn chúng ta lại ? Hay là mi sợ chúng ta rồi ?

Nét mặt chàng bỗng đỏ rực lên, gượng cười lên một tiếng rồi nói với Vô Lý công chủ:

-Xin công chủ vì tôi mà tha thứ cho chúng nó một phen.

Nàng cau mày lại nói:

-Ồ ! Người mắc mưu chúng nó rồi. Sao người lại nhẹ dạ đến thế ?

Lời nói của nàng, Cửu Thiên Hiệp cảm thấy khó chịu chàng còn lưỡng lự không biết nên nói sao thì Linh Hồ Mộc đã cười gằn nói:

-Ha ha ha.. Không đảm đương được việc nhỏ này mà dám to gan hứa một việc tày trời với chúng ta.

Cửu Thiên Hiệp càng thêm khó chịu gằn giọng nói:

-Mi chớ nhiều lời.

Rồi chàng quay qua nói với Vô Lý công chủ:

-Xin công chủ hãy vui lòng tha thứ cho chúng nó đi. Xong cái hẹn ở Trường An tôi sẽ có cách buộc chúng phải đến đây.

Vô Lý công chủ quá tức, hai chân chàng dậm dưới đất liên tiếp nhìn thẳng vào mặt chàng gắt:

-Ồ ! Người thật là một kẻ nông cạn vô cùng.

Tam tinh tứ tỷ thấy vậy được thể xúm nhau cười rúc rích, khiến chàng cảm thấy mất mặt bèn ấp úng nói:

-Đó !.. Công chủ có thấy không ?

Vô Lý công chủ cũng nhận thấy lúc này giờ mình miệt hạ chàng nặng lời, nên có phần hối hận mặt đỏ bừng lên, đôi mắt sáng ngời như thu thủy bỗng chuyển động liên tiếp ra vẻ mất tự nhiên nói:

-Chúng nó đã xâm nhập vào Chung Nam mà thả chúng nó đi một cách dễ dàng như vậy thì từ nay luật cấm của Vô Khư Cung của chúng tôi chẳng lẽ bỏ đi sao ? Tôi cũng muốn vì lòng thiếu hiệp, song vì chúng tôi không thể phá bỏ luật lệ ấy.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy nàng nói rất có lý vì giới luật của một phái là chí tôn vô thượng. Chàng đành cứng miệng không biết giải quyết bằng cách nào cả.

Lúc ấy trên đầu thành bỗng hiện ra một bóng người.

Đây chính là Nhất Đại Yên Cư.

Bà ta nói lớn:

-Việc này cũng dễ giải quyết.

- o O o -